Ωραίοι συλλογισμοί για τον ανθρώπινο βίο (Άγιος Ισαάκ ο Σύρος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 28 Ιουλίου, 2021

Ὅσες φορὲς ὁ ἄνθρωπος προσεγγίζει αὐτὸν τὸν κόσμο μέσα ἀπὸ τὸν τρόπο ζωῆς του, ἡ ἀγάπη γιὰ τὰ ὑλικὰ πράγματα ριζώνει μέσα του. Ταράζεται συνεχῶς λόγω τῆς φροντίδας γιὰ αὐτά, καὶ ἐξαιτίας τοὺς μαλώνει μὲ ἄλλους καὶ αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τὶς φιλίες ὁρισμένων ἀνθρώπων. Ὅταν ὅμως ἡ διάνοιά του προκόβει στὴν μελέτη τοῦ μέλλοντος αἰώνα, μία θεωρία δίχως εἰκόνα κινεῖται κάθε στιγμὴ μέσα του. Μὲ ἐλπίδα προσδοκᾶ ἐκεῖνα ποὺ δὲν βλέπει καὶ λησμονεῖ τὰ παρόντα.

Μερικὲς φορὲς λησμονεῖ ἀκόμα καὶ τὸν ἑαυτό του, καθὼς βυθίζεται σὲ αὐτὰ τὰ νοήματα, καὶ καταφρονεῖ τοὺς λογισμούς του γιὰ τὰ ὁρατὰ πράγματα. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο περιφρονεῖ καὶ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὶς πράξεις, ὅση ὥρα ἀσχολεῖται μὲ αὐτό. Ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία ὑπάρχει ἀναμεμιγμένη στὴν πνευματικὴ καθοδήγηση ὁρισμένων προσώπων ἐξαλείφεται ἀπὸ τὴν καρδιά του, καὶ **ἡ μοναδικὴ ἐκείνη φιλία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀνάγκη τὴ θέα τῶν προσώπων γιὰ νὰ τὰ ἀγαπᾶ, ἐγκαθίσταται στὴν ψυχή του**.

Ἡ θύμηση τῶν ἀνθρώπινων πραγμάτων ὑποκαθίσταται σταδιακὰ ἀπὸ τὴ διάνοιά του καὶ ἡ ἐνατένιση τῶν κρυφῶν πραγμάτων αὐξάνει μέσα του, ἀποκτᾶ δύναμη καὶ ἀφανίζει τοὺς σωματικοὺς λογισμούς, καὶ ἀπὸ ‘κει καὶ πέρα αὐτὸς **παραιτεῖται ἀπὸ τὰ φθαρτὰ τόσο, ὅσο εἶναι δυνατὸ στὴ φύση** . Ἂν δὲν ἦταν ἡ θύμηση τῆς φύσης, ἡ ὁποία τὸν κινεῖ κάθε φορὰ ποὺ στερεῖται κάτι ἀπὸ τὰ ἀναγκαία, ἡ διάνοιά του θὰ ἦταν τὸν περισσότερο καιρὸ **συγκεντρωμένη σὲ ἀπερίσπαστη ἐνατένιση ἐκείνων τῶν μελλόντων**. Καὶ ἐξαιτίας αὐτῶν ἐκεῖνος φαίνεται ἄμυαλος στὰ μάτια τῶν σοφῶν ὁλόκληρου αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἡ μνήμη του ἐξασθενεῖ καὶ ὅταν ἐξετάζεται ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη γνώση, μοιάζει μὲ ἄνθρωπο ἁπλοϊκό.

Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ κρίθηκε ἄξιος γιὰ αὐτὰ τὰ πράγματα! Τὰ δάκρυα δὲν παύουν νὰ στάζουν ἀπὸ τὰ μάτια του, ὅταν στρέφεται μέσα του καὶ ἀναλογίζεται ἐκεῖνα μὲ τὰ ὁποῖα πλανῶνται οἱ ἄνθρωποι, καὶ γιατί αὐτὰ παραχωρήθηκε νὰ ὑπάρχουν, καὶ ὅτι σὲ αὐτὰ ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος προσκολλᾶται, καὶ ποιὸς κόπος καὶ ποιὰ ἀπάτη ὑπάρχει ἐξαιτίας αὐτῶν. Λέγεται γιὰ τὸν Παῦλο ὅτι, ἐπειδὴ τέτοιοι λογισμοὶ κυρίευαν τὴν ψυχή του, γιὰ τρία ὁλόκληρα χρόνια δὲ μποροῦσε νὰ σταματήσει τὰ δάκρυα ποὺ ἀνάβλυζαν μέσα του. Αὐτὴ ἡ μελέτη συνενωμένη μὲ τὰ

δάκρυα ἐπικρατεῖ στὸν ἄνθρωπο **ὅταν αἰσθανθεῖ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων καὶ κατόπιν στρέψει τὸ νοῦ του στὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ στὸ πόσο σύντομη εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου συγκρινόμενη μὲ τὴν ἐλπίδα ποὺ βρίσκεται γιὰ αἰῶνες στοὺς οὐρανούς**. Ἐξαιτίας αὐτοῦ τοῦ πένθους γίνεται σὰν νεκρὸς ἀπέναντι σὲ ὅλα τὰ πρόσκαιρα καὶ τὴν φροντίδα τους, καὶ ὅλα τὰ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ πάθη νεκρώνονται σὲ αὐτόν.

Ἂς τὸ θυμόμαστε αὐτὸ ἀγαπητοί μου, κι **ἂς καταφρονήσουμε τὰ παρόντα ὅσο μπορεῖ ὁ καθένας μας, γιατί ἔτσι θὰ πλησιάσουμε σιγὰ σιγὰ μὲ τοὺς λογισμούς μας στὰ μέλλοντα ἀγαθά**. **Ἂν ὁ ἄνθρωπος δὲν πιεστεῖ στὴν ἀρχὴ καὶ ἂν κάπου κάπου δὲν περιφρονεῖ ὅσα βρίσκονται μπροστὰ στὰ μάτια του, ἔτσι ὥστε νὰ μπορέσει σταδιακὰ νὰ τὰ ἐγκαταλείψει καὶ νὰ προχωρήσει μπροστά, καθὼς θὰ πληθύνεται μέσα του ἡ ἐνατένιση καὶ ἡ μελέτη τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσει νὰ ὑψωθεῖ πάνω ἀπὸ τὸ σῶμα του μέσα στὴ ζωή του**. Γιατί ἂν οἱ ὁδοιπόροι δὲν προχωροῦν μέρα μὲ τὴ μέρα πρὸς τὰ ἐμπρός, καλύπτοντας τὴ διαδρομή τους, ἀλλὰ ἀπεναντίας στέκονται σὲ ἕναν τόπο, ὁ δρόμος μπροστὰ τους ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ λιγοστέψει καὶ ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ φτάσουν στὸ τέρμα τοῦ δρόμου τους. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς:**ἂν δὲν πιέζουμε τοὺς ἑαυτούς μας λίγο λίγο, ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ἀποκτήσουμε τὴ δύναμη γιὰ νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὰ σωματικά, γιὰ νὰ ἀτενίσουμε πρὸς τὸν Θεό.**

Ἐδῶ εἶναι ἡ θεϊκὴ σοφία: **ἐπειδὴ εἶναι τόσο δύσκολο νὰ ξεφύγει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ σωματικά, ἅπαξ καὶ παγιδευτεῖ ἀπὸ ἕνα ἀπὸ αὐτά, ὀφείλει νὰ ἀγωνίζεται προσπαθώντας νὰ σταθεῖ πάνω ἀπὸ αὐτά.** Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ὁ ἄνθρωπος θὰ μπορέσει νὰ λιγοστέψει τοὺς λογισμούς του καὶ **ἡ διάνοιά του – ἐξαιτίας τῆς ἐλάττωσης τῶν φροντίδων της – θὰ μπορέσει νὰ ἀφοσιωθεῖ στὴν ἐνατένιση κάποιου ἄλλου πράγματος. Δὲν ἐννοῶ μὲ αὐτὰ ὅτι δὲν πρέπει νὰ φροντίζουμε γιὰ τὶς ἀνάγκες μας – γιατί αὐτὸ εἶναι ἀναγκαῖο** – μὴν τυχὸν καὶ σὲ ἀντίθετη περίπτωση στερήσουμε ἀπὸ τὴν ὕπαρξή μας καὶ τὴν ἴδια τη ζωή. Ὅμως **δὲν πρέπει νὰ κάνουμε αὐτὸ κύριο ἔργο μας καὶ νὰ βάλουμε δεύτερο τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ. Αλλά περισσότερο προσέχοντας τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀφήνουμε στὸν Θεὸ τὴ φροντίδα γιὰ τὸ πράγμα αὐτό, διότι εἶναι καλύτερο νὰ δείχνουμε τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸν Θεό, παρὰ στὸν ἑαυτό μας.**

Ἀλλὰ ἀκόμα κι ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐπιχειροῦσε νὰ καταφρονήσει τὰ γήινα παντελῶς γιὰ χάρη τῶν πνευματικῶν, ἐγὼ δὲν θὰ τὸ θεωροῦσα αὐτὸ ἀξιόμεμπτο, καθὼς ἔχουμε τόσες παροτρύνσεις ἀπὸ τὴν Γραφή, οἱ ὁποῖες μας διδάσκουν νὰ ἐνδυναμώνουμε τὸν ἑαυτό μας στὴν ἐλπίδα μας. Εἶναι γραμμένο: «*Ὁ Κύριος ἐγγύς· μηδὲν μεριμνᾶτε*» καὶ ὁ Δαβὶδ λέει: «*Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπείνασαν, οἱ δὲ ἐκζητοῦντες τὸν Κύριον οὐκ ἐλαττωθήσονται παντὸς ἀγαθοῦ*». Ὁ

Κύριός μας πρόσταξε σέ μᾶς ἐπίσης καὶ εἶπε: «*Μηδὲν μεριμνᾶτε, ἀλλ' αὐξήσατε τὴν μνήμην τῶν μελλόντων, καὶ δὲν θέλετε στερηθῆ ταῦτα τὰ γήινα πράγματα, ἅτινα εἶναι τόσον ἀναγκαῖα λόγω τῶν ἀπαιτήσεων τῆς φύσεως*».

Μακάρι ὁ Κύριος νὰ μᾶς στέλνει τὴ χάρη του, ὥστε ἡ ἀγάπη Του νὰ πληθύνεται μέσα μας, ὥστε μὲ τὴ συνεχῆ σκέψη Του νὰ λησμονήσουμε τὸν κόσμο καὶ τὰ πράγματά του, βρίσκοντας λύτρωση ἀπὸ τὰ δεσμά του. Καὶ ἀντὶ γιὰ αὐτὰ τὰ πολλὰ δεσμά, μακάρι νὰ μᾶς ἀξιώσει νὰ δεθοῦμε μὲ τὸν ἕναν ἐκεῖνο δεσμό, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν λύνεται ἀπὸ ἐκείνους ποὺ Τὸν ἀγαποῦν, δηλαδὴ τὸν δεσμὸ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Μακάρι νὰ δεθοῦμε μὲ αὐτὸν τὸν δεσμὸ καὶ νὰ κριθοῦμε ἄξιοί τοῦ μυστηρίου ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἐκπλήρωση ἐναπόκειται στὸν μέλλοντα αἰώνα, μὲ τὴν βοήθεια ἐκείνων ποὺ τὸ προγεύτηκαν σὲ αὐτὴ τὴν ζωή. Μακάρι κι ἐμεῖς νὰ τὸ ἀποκτήσουμε καὶ νὰ ἀποκτηθοῦμε ἀπὸ αὐτό, μὲ τὴ δύναμη ποὺ ἐκπορεύεται ἀπὸ αὐτό, στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

("Ἁγιορείτικη Μαρτυρία", ἔκδ. Ἱ. Μ. Ξηροποτάμου Ἁγίου Ὄρους)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: agiazoni.gr*)*